

Χριστούγεννα
Εις το Γενέθλιον του Κυρίου Ημών Ιησού Χριστού
Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου

Μυστήριον παράξενον καὶ παράδοξον ἀντικρύζω. Βοσκῶν φωνῆς φτάνουν στ' αὐτιά μου. Δὲν παίζουσι σήμερον μὲ τις φλογέρας τοὺς κάποιον τυχαῖο σκοπὸν. Τὰ χεῖλη τοὺς ψάλλουσιν ὕμνον οὐράνιον.

Οἱ ἄγγελοι ὕμνολογοῦν, οἱ ἀρχάγγελοι ἀνυμνοῦν, ψάλλουσιν τὰ Χερουβείμ καὶ δοξολογοῦν τὰ Σεραφεείμ. Πανηγυρίζουσιν ὅλοι, βλέποντας τὸ Θεὸν ἐν τῇ γῆ καὶ τὸν ἄνθρωπον ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Σήμερον ἡ Βηθλεὲμ μιμήθηκε τὸν οὐρανόν: Ἐναντὶ γὰρ ἀστέρας, δέχθηκε τοὺς ἀγγέλους· ἐναντὶ γὰρ ἡλίου, δέχθηκε τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης. Καὶ μὴ ζητᾷς νὰ μάθῃς τὸ πῶς. Γιατί ὅπου θέλει ὁ Θεός, ἀνατρέπονται οἱ φυσικοὶ νόμοι.

Ἐκεῖνος λοιπὸν τὸ θέλησε. Καὶ τὸ ἔκανε. Κατέβηκε ἐν τῇ γῆ καὶ ἔσωσε τὸν ἄνθρωπον. Ὅλα συνεργάστηκαν μαζὶ Του γὰρ αὐτὸν τὸ σκοπὸν.

Σήμερον γεννιέται Αὐτὸς ποὺ ὑπάρχει αἰώνια, καὶ γίνεται αὐτὸ ποὺ ποτὲ δὲν ὑπῆρξε. Εἶναι Θεὸς καὶ γίνεται ἄνθρωπος! Γίνεται ἄνθρωπος καὶ πάλιν Θεὸς μένει!

Ὅταν γεννήθηκε, οἱ Ἰουδαῖοι δὲν δέχονταν τὴν παράδοξον γέννησίν Του: Ἐκ τῆς μίας οἱ Φαρισαῖοι παρερμήνευαν τὰ ἱερὰ βιβλία· καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη οἱ γραμματεῖς δίδασκαν ἄλλα ἐναντὶ ἄλλων. Ὁ Ἡρώδης πάλιν, ζητοῦσε νὰ βρεῖ τὸ νεογέννητον Βρέφος ὅχι γὰρ νὰ τὸ τιμήσῃ, ἀλλὰ γὰρ νὰ τὸ θανατώσῃ.

Ἐλοιπὸν, ὅλοι αὐτοὶ σήμερον τρίβουσιν τὰ μάτια τους, βλέποντας τὸ Βασιλεῖον τ' οὐρανοῦ νὰ βρισκῆται ἐν τῇ γῆ μὲν ἀνθρώπινη σὰρκα, γεννημένος ἀπὸ παρθενικὴν μήτρα.

Καὶ ἦρθαν οἱ βασιλιάδες νὰ προσκυνήσουσιν τὸν ἐπουράνιον Βασιλεῖα τῆς δόξης.

ἦρθαν οἱ στρατιῶτες νὰ ὑπηρετήσουσιν τὸν Ἀρχιστράτηγον τῶν οὐράνιων Δυνάμεων.

ἦρθαν οἱ γυναῖκες νὰ προσκυνήσουσιν Ἐκεῖνον ποὺ μετέβαλε τὴν λύπην τῆς γυναίκας ἐν χαρᾷ.

ἦρθαν οἱ παρθένοι νὰ προσκυνήσουσιν Ἐκεῖνον ποὺ δημιούργησε τοὺς μαστοὺς καὶ τὸ γάλα, καὶ τὴν τῶρα θηλάζει ἀπὸ Μητέρα Παρθένο.

ἦρθαν τὰ νήπια νὰ προσκυνήσουσιν Ἐκεῖνον ποὺ ἔγινε νήπιον, γὰρ νὰ συνθέσῃ δοξολογικὸν ὕμνον «ἀπὸ τὰ στόματα τῶν νηπίων» (Ψάλμ. 8:3).

ἦρθαν τὰ παιδιὰ νὰ προσκυνήσουσιν Ἐκεῖνον ποὺ ἡ μαρτυρία τοῦ Ἡρώδη τὰ ἀνέδειξε ἐν πρώτοις μαρτυρῆς.

ἦρθαν οἱ ποιμένες νὰ προσκυνήσουσιν τὸν καλὸν Ποιμένα, ποὺ θυσίασε τὴν ζωὴν Του γὰρ χάριν τῶν προβάτων.

ἦρθαν οἱ ἱερεῖς νὰ προσκυνήσουσιν Ἐκεῖνον ποὺ ἔγινε ἀρχιερέας ὅπως ὁ Μελχισεδέκ (Ἐβρ. 5:10).

ἦρθαν οἱ δοῦλοι νὰ προσκυνήσουσιν Ἐκεῖνον ποὺ πῆρε μορφὴν δούλου, γὰρ νὰ μετατρέψῃ τὴν δουλείαν μας ἐν ἐλευθερίᾳ.

Ἦρθαν οἱ ψαράδες νὰ προσκυνήσουν Ἐκεῖνον πού τοὺς μετέβαλε σὲ «ψαράδες ἀνθρώπων» (Μάτθ. 4:19).

Ἦρθαν οἱ τελῶνες νὰ προσκυνήσουν Ἐκεῖνον πού ἀπὸ τοὺς τελῶνες ἀνέδειξε εὐαγγελιστή.

Ἦρθαν οἱ πόρνες νὰ προσκυνήσουν Ἐκεῖνον πού παρέδωσε τὰ πόδια του στὰ δάκρυα μίας πόρνης.

Κοντολογίς, ἦρθαν ὅλοι οἱ ἁμαρτωλοὶ νὰ δοῦν τὸν Ἄμνὸ τοῦ Θεοῦ, πού σηκώνει στοὺς ὤμους Τοῦ τὴν ἁμαρτία τοῦ κόσμου:

Οἱ μάγοι γιὰ νὰ Τὸν προσκυνήσουν·

οἱ ποιμένες γιὰ νὰ Τὸν δοξολογήσουν·

οἱ τελῶνες γιὰ νὰ Τὸν κηρύξουν·

οἱ πόρνες γιὰ νὰ Τοῦ προσφέρουν μύρα·

ἡ Σαμαρείτισσα γιὰ νὰ ξεδιψάσει·

ἡ Χαναναία γιὰ νὰ εὐεργετηθεῖ.

Ἀφοῦ λοιπὸν ὅλοι σκιρτοῦν ἀπὸ χαρὰ, θέλω κι ἐγὼ νὰ σκιρτήσω, θέλω νὰ χορέψω, θέλω νὰ πανηγυρίσω. Δίχως κιθάρα, δίχως αὐλό, δίχως λαμπάδες ἀναμμένες στὰ χέρια μου. Πανηγυρίζω κρατώντας, ἀντὶ γι' αὐτά, τὰ σπάργανα τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὰ εἶναι ἡ ἐλπίδα μου, αὐτὰ ἡ ζωὴ μου, αὐτὰ ἡ σωτηρία μου, αὐτὰ ὁ αὐλός μου, αὐτὰ ἡ κιθάρα μου. Γι' αὐτὸ τὰ ἔχω μαζί μου: Γιὰ νὰ πάρω ἀπὸ τὴ δύναμή τους δύναμη, γιὰ νὰ φωνάξω μαζί με τοὺς ἀγγέλους, «δόξα στὸν ὕψιστο Θεό», καὶ με τοὺς ποιμένες, «καὶ εἰρήνη στὴ γῆ, εὐλογία στοὺς ἀνθρώπους» (Λούκ. 2:14).

Καὶ ξέρετε γιατί; Γιατί Ἐκεῖνος πού προαιώνια γεννήθηκε ἀπὸ τὸν Πατέρα ἀνεξήγητα, γεννιέται σήμερα ἀπὸ παρθένα ὑπερφυσικά. Τὸ πῶς, τὸ γνωρίζει ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἐμεῖς μόνο τοῦτο μπορούμε νὰ ποῦμε: Πῶς ἀληθινὴ εἶναι καὶ ἡ οὐράνια γέννησή του, ἀδιάψευστη εἶναι καὶ ἡ ἐπίγεια. Ἀλήθεια εἶναι ὅτι γεννήθηκε Θεὸς ἀπὸ Θεό, ἀλήθεια εἶναι καὶ ὅτι γεννήθηκε ἄνθρωπος ἀπὸ παρθένα. Στὸν οὐρανὸ εἶναι ὁ μόνος πού γεννήθηκε ἀπὸ τὸν Πατέρα μόνο, γιὸς Τοῦ μονογενῆς. Καὶ στὴ γῆ εἶναι ὁ μόνος πού γεννήθηκε ἀπὸ τὴν Παρθένο μόνο, γιὸς τῆς μονογενῆς. Ὅπως στὴν περίπτωση τῆς οὐράνιας γεννήσεώς Του εἶναι ἀσέβεια νὰ σκεφτοῦμε μητέρα, ἔτσι καὶ στὴν περίπτωση τῆς ἐπίγειας γεννήσεώς Του εἶναι βλασφημία νὰ υποθέσουμε πατέρα. Ὁ Θεὸς Τὸν γέννησε μὲ τρόπο θεϊκό. Ἡ Παρθένος Τὸν γέννησε μὲ τρόπο ὑπερφυσικό. Ἔτσι, οὔτε ἡ οὐράνια γέννησή Του μπορεῖ νὰ ἐξηγηθεῖ, οὔτε ἡ ἐνανθρώπησή Του μπορεῖ νὰ ἐρευνηθεῖ. Τὸ ὅτι Τὸν γέννησε ἡ Παρθένος σήμερα τὸ γνωρίζω. Τὸ ὅτι Τὸν γέννησε ὁ Θεὸς προαιώνια τὸ πιστεύω. Κι ἔχω μάθει νὰ τιμῶ σιωπηλὰ τὴ γέννησή Του, χωρὶς φιλοπερίεργες ἔρευνες κι ἀνώφελες συζητήσεις. Γιατί, σ' ὅ,τι ἀφορᾷ τὸν Θεό, δὲν πρέπει νὰ στέκεται κανεὶς στὴ φυσικὴ ἐξέλιξη τῶν πραγμάτων, ἀλλὰ νὰ πιστεύει στὴ δύναμη Ἐκείνου πού κατευθύνει τὰ πάντα.

Τί φυσικότερο ἀπ' τὸ νὰ γεννήσει μία παντρεμένη γυναίκα; Ἀλλὰ καὶ τί πιὸ παράδοξο ἀπ' τὸ νὰ γεννήσει παιδὶ μία παρθένα, δίχως ἄνδρα, καὶ νὰ παραμείνει παρθένα;

Γι' αυτό λοιπόν μπορούμε να έρευνούμε ό,τι γίνεται σύμφωνα με τους φυσικούς νόμους. Ό,τι όμως συμβαίνει με τρόπο υπερφυσικό, ας το σεβόμαστε σιωπηλά. Όχι γιατί είναι επικίνδυνο, αλλά γιατί είναι ανερμήνευτο.

Φόβο νιώθω μπροστά στο θεϊό μυστήριο.

Τί να πω και τί να λαλήσω;

Βλέπω εκείνη που γέννησε. Βλέπω κι Εκείνον που γεννήθηκε. Άλλα τον τρόπο της γεννήσεως δεν μπορώ να τον καταλάβω. Όπου θέλει, βλέπετε, ο Θεός, νικούνται οι φυσικοί νόμοι. Έτσι έγινε κι εδώ: Παραμερίστηκε η φυσική τάξη και ενέργησε η θεία θέληση.

Πόσο ανέκφραστη είναι ή εύσπλαχνία του Θεού!

Ο προαιώνιος Υιός του Θεού, ο άφθαρτος και άόρατος και άσώματος, κατοίκησε μέσα στο φθαρτό και όρατό σώμα μας. Για ποιό λόγο; Νά, όπως ξέρετε, εμείς οι άνθρωποι πιστεύουμε περισσότερο σ' ό,τι βλέπουμε παρά σ' ό,τι ακοῦμε. Στα όρατά πιστεύουμε. Στ' άόρατα όχι. Έτσι δεν πιστεύαμε στον άόρατο άληθινό Θεό, αλλά λατρεύαμε όρατά είδωλα με μορφή ανθρώπων.

Δέχτηκε λοιπόν ο Θεός να παρουσιαστεί μπροστά μας με όρατή μορφή ανθρώπου, για να διαλύσει μ' αυτόν τον τρόπο κάθε άμφιβολία για την ύπαρξή Του. Κι ύστερα, άφοῦ μᾶς διδάξει με την αισθητή και άναμφισβήτητη παρουσία Του, να μᾶς όδηγήσει εύκολα στην άληθινή πίστη, στ' άόρατα και υπερφυσικά.

Κατάπληξη με γεμίζει το θαῦμα!

Παιδί βλέπω τον προαιώνιο Θεό!

Σε φάτνη άναπαύεται, Αὐτός που ἔχει θρόνο τον οὐρανό!

Χέρια ανθρώπινα άγγίζουν τον άπρόσιτο κι άσώματο!

Με σπάργανα είναι σφιχτοδεμένος, Αὐτός που σπάει τὰ δεσμὰ τῆς άμαρτίας!

Όμως... τοῦτο είναι το θέλημά Του: Τὴν άτιμία να μεταβάλει σε τιμή· με δόξα να ντύσει τὴν εὐτέλεια· και τὴν προσβολή σ' άρετή να μεταπλάσει.

Πῆρε το σώμα μου. Μοῦ προσφέρει το Πνεῦμα Του. Μοῦ χαρίζει το θησαυρό τῆς αἰώνιας ζωῆς, παίρνοντας αλλά και δίνοντάς μου: Παίρνει τὴ σάρκα μου για να με άγιάσει· μοῦ δίνει το Πνεῦμα Του για να με σώσει.

«Νά, ἡ παρθένος θὰ μείνει ἔγκυος» (Ήσ. 7:14).

Τὰ λόγια είναι τῆς συναγωγῆς, μὰ το άπόκτημα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ συναγωγή ἔβαψε το νῆμα· ἡ Ἐκκλησία φόρεσε τὴ βασιλική στολή.

Ἡ Ἰουδαία Τὸν γέννησε· ἡ οἰκουμένη Τὸν ὑποδέχτηκε.

Ἡ συναγωγή Τὸν θήλασε και Τὸν ἔθρεψε· ἡ Ἐκκλησία Τὸν παρέλαβε και ὠφελήθηκε.

Στὴ συναγωγή βλάστησε το κλῆμα· εμείς ὅμως άπολαμβάνουμε τὰ σταφύλια τῆς άλήθειας.

Ἡ συναγωγή τρύγησε τὰ σταφύλια· οἱ είδωλολάτρες ὅμως πίνουν το μυστικό πιοτό.

Ἐκείνη ἔσπειρε στὴν Ἰουδαία το σπόρο· οἱ είδωλολάτρες ὅμως θέρισαν το στάχυ με το δρεπάνι τῆς πίστεως. Αὐτοὶ ἔκοψαν με σεβασμό το ρόδο, και στοὺς Ἰουδαίους ἔμεινε το

ἀγκάθι τῆς ἀπιστίας.

Τὸ πουλάκι πέταξε, κι αὐτοὶ οἱ ἀνόητοι κάθονται καὶ φυλάνε ἀκόμα τὴ φωλιά.

Οἱ Ἰουδαῖοι πασχίζουν νὰ ἐρμηνεύσουν τὸ βιβλίον τοῦ γράμματος, καὶ οἱ εἰδωλόλατρες τρυγοῦν τὸν καρπὸ τοῦ Πνεύματος.

«Νά, ἡ παρθένος θὰ μείνει ἔγκυος».

Πές μου, Ἰουδαῖε, πές μου λοιπόν, ποιὸν γέννησε;

Δεῖξε, σὲ παρακαλῶ, θάρρος, ἔστω καὶ σὰν ἐκεῖνο ποὺ ἔδειξες μπροστὰ στὸν Ἡρώδη. Ἀλλὰ δὲν ἔχεις θάρρος. Καὶ ξέρω γιατί. Γιατί εἶσαι ἐπίβουλος. Στὸν Ἡρώδη μίλησες γιὰ νὰ Τὸν ἐξολοθρεύσει· καὶ σ' ἐμένα δὲν μιλάς γιὰ νὰ μὴν Τὸν προσκυνήσω.

Ποιὸν λοιπόν γέννησε; Ποιόν;

Τὸ Δημιουργὸ τῆς κτίσεως. Κι ἂν ἐσὺ σωπαίνεις, ἡ φύση τὸ βροντοφωνάζει. Τὸν γέννησε λοιπόν μὲ τὸν τρόπο ποὺ ὁ ἴδιος θέλησε νὰ γεννηθεῖ. Στὴ φύση δὲν ὑπῆρχε ἡ δυνατότητα μίας τέτοιας γεννήσεως. Ἐκεῖνος ὅμως, ὡς κύριος τῆς φύσεως, ἐπινόησε τρόπον γεννήσεως παράδοξο. Κι ἔδειξε ἔτσι ὅτι, καὶ ἄνθρωπος ποὺ ἐγίνε, δὲν γεννήθηκε σὰν ἄνθρωπος, μὰ ὅπως μόνο σὲ Θεὸ ταιριάζει.

Ἐκεῖνος ποὺ ἔπλασε τὸν Ἀδὰμ ἀπὸ παρθένα γῆ, Ἐκεῖνος ποὺ ἀπὸ τὸν Ἀδὰμ κατόπιν ἔκαμε γυναῖκα, γεννήθηκε σήμερα ἀπὸ παρθένα κόρη ποὺ νίκησε τὴ φύση, ξεπερνώντας τὸ νόμο τοῦ γάμου.

Ὁ Ἀδὰμ τότε, χωρὶς νὰ ἔχει γυναῖκα, γυναῖκα ἀπόκτησε.

Ἡ Παρθένος τώρα, χωρὶς νὰ ἔχει ἄνδρα, ἄνδρα γέννησε.

Καὶ γιατί ἐγίνε αὐτό; Νὰ γιατί:

Οἱ γυναῖκες εἶχαν ἓνα παλαιὸ χρέος πρὸς τοὺς ἄνδρες, ἀφοῦ ἀπὸ τὸν Ἀδὰμ εἶχε βλαστήσει γυναῖκα χωρὶς τὴ μεσολάβηση ἄλλης γυναῖκας. Γιὰ αὐτὸ ἡ Παρθένος σήμερα, ξεπληρώνοντας στοὺς ἄνδρες τὸ χρέος τῆς Εὐας, γέννησε χωρὶς ἄνδρα, δείχνοντας ἔτσι τὴν ἰσοτιμία τῆς φύσεως.

Σῶος ἔμεινε ὁ Ἀδὰμ μετὰ τὴν ἀφαίρεση τῆς πλευρᾶς του.

Ἀδιάφθορη ἔμεινε κι ἡ Παρθένος μετὰ τὴ γέννηση τοῦ Βρέφους.

Ἀλλὰ πρόσεξε καὶ κάτι ἀκόμα:

Δὲν ἔπλασε ὁ Κύριος κάποιο ἄλλο σῶμα γιὰ νὰ ἐμφανιστεῖ στὴ γῆ. Πῆρε τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, γιὰ νὰ μὴ φανεῖ ὅτι περιφρονεῖ τὴν ὕλη ἀπὸ τὴν ὁποία δημιουργήθηκε ὁ Ἀδὰμ. Ἦρθαν ἔτσι, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, σὲ μυστικὴ ἔνωση. Κι ὁ διάβολος, ποὺ εἶχε ὑποδουλώσει τὸν ἄνθρωπο, τράπηκε σὲ φυγή.

Ὁ Θεὸς γίνεται ἄνθρωπος, ἀλλὰ γεννιέται ὡς Θεός. Ἄν προερχόταν, ὅπως ἐγώ, ἀπὸ ἓνα κοινὸ γάμο, πολλοὶ θὰ θεωροῦσαν ἀπάτη τὴ γέννησή Του. Γι' αὐτὸ γεννιέται ἀπὸ παρθένα· γι' αὐτὸ διατηρεῖ τὴ μήτρα τῆς ἄθικτης· γι' αὐτὸ διαφυλάσσει τὴν παρθενία τῆς ἀκέραη: Γιὰ νὰ γίνεῖ ὁ παράξενος τρόπος τῆς γεννήσεως αἰτία ἀκλόνητης πίστεως.

Σ' αὐτὸν λοιπόν ποὺ θ' ἀμφισβητήσῃ τὴν ἄσπορη γέννηση τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, θὰ ἐπικαλεσθῶ ὡς μάρτυρα τὴν ἀμόλυντη σφραγίδα τῆς παρθενίας.

Πές μου λοιπόν, Ἰουδαῖε, γέννησε ἡ Παρθένος ἢ ὄχι; Κι ἂν μὲν γέννησε, γιατί δὲν

ὁμολογεῖς τὴν ὑπερφυσικὴ γέννηση; Ἄν πάλι δὲν γέννησε, γιατί ἐξαπάτησες τὸν Ἡρώδη; Ὅταν ἐκεῖνος ζητοῦσε νὰ μάθει ποῦ θὰ γεννηθεῖ ὁ Χριστός, ἐσὺ δὲν εἶπες «στὴ Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας» (Μάτθ. 2:4); Μήπως ἐγὼ γνῶριζα τὴν πόλη ἢ τὸν τόπο; Μήπως ἐγὼ γνῶριζα τὴν ἀξία τοῦ Βρέφους ποῦ ἦρθε στὸν κόσμος; Ὁ Ἡσαΐας καὶ οἱ προφῆτες σας δὲν μίλησαν γι' Αὐτό; Κι ἐσεῖς, οἱ ἀγνώμονες ἐχθροί, δὲν ἐξηγήσατε τὴν ἀλήθεια; Ἐσεῖς, οἱ γραμματεῖς κι οἱ Φαρισαῖοι, οἱ ἀκριβεῖς φύλακες τοῦ νόμου, δὲν μᾶς διδάξατε γιὰ τὸ Χριστό; Ἐσεῖς δὲν ἐρμηνεύσατε τὶς Γραφές; Μήπως ἐμεῖς γνωρίζαμε τὴ γλῶσσα σας; Καὶ ὅταν γέννησε ἡ Παρθένος, ἐσεῖς δὲν παρουσιάσατε στὸν Ἡρώδη τὴ μαρτυρία τοῦ προφήτη Μιχαῖα, «Ἄλλ' ἀπὸ σένα, Βηθλεὲμ, πόλη τῆς περιοχῆς τοῦ Ἐφραθᾶ, ἂν καὶ εἶσαι μία ἀπὸ τὶς μικρότερες πόλεις τοῦ Ἰούδα, θὰ ἀναδειχθεῖ ἀρχηγὸς τοῦ Ἰσραὴλ» (Μίχ. 5:1); Πολὺ καλὰ εἶπε ὁ προφήτης «ἀπὸ σένα». Ἀπὸ σᾶς προῆλθε καὶ παρουσιάστηκε σ' ὀλόκληρο τὸν κόσμος.

Παρουσιάστηκε ὡς ἄνθρωπος, γιὰ νὰ καθοδηγήσει τοὺς ἀνθρώπους. Παρουσιάστηκε ὡς Θεός, γιὰ νὰ σώσει τὴν οἰκουμένη.

Μὰ τί ὠφέλιμοι ἐχθροὶ ποῦ εἶστ' ἐσεῖς! Τί φιλόανθρωποι κατήγοροι!

Ἐσεῖς κατὰ λάθος δείξατε πὼς τὸ νεογέννητό της Βηθλεὲμ εἶναι Θεός. Ἐσεῖς τὸν κηρύξατε χωρὶς νὰ τὸ θέλετε. Ἐσεῖς τὸν φανερώσατε, πασχίζοντας νὰ τὸν κρύψετε. Ἐσεῖς τὸν εὐεργετήσατε, ἐπιθυμώντας νὰ τὸν βλάψετε.

Τί ἀστοιχείωτοι δάσκαλοι εἶστε, ἀλήθεια; Ἐσεῖς πεινᾶτε, καὶ τρέφετε ἄλλους. Ἐσεῖς διψᾶτε, καὶ ποτίζετε ἄλλους. Πάμφτωχοι εἶστε, καὶ πλουτίζετε ἄλλους.

Ἐλᾶτε λοιπὸν νὰ γιορτάσουμε! Ἐλᾶτε νὰ πανηγυρίσουμε! Εἶναι παράξενος ὁ τρόπος τῆς γιορτῆς -ὅσο παράξενος εἶναι κι ὁ λόγος τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ.

Σήμερα λύθηκαν τὰ μακροχρόνια δεσμά.

Ὁ διάβολος κατατροπιεύτηκε.

Οἱ δαίμονες δραπέτευσαν.

Ὁ θάνατος καταργήθηκε.

Ὁ παράδεισος ἀνοίχτηκε.

Ἡ κατάρα ἐξαφανίστηκε.

Ἡ ἀμαρτία διώχτηκε.

Ἡ πλάνη ἀπομακρύνθηκε.

Ἡ ἀλήθεια ἀποκαλύφθηκε.

Τὸ κήρυγμα τῆς εὐσέβειας ξεχύθηκε καὶ διαδόθηκε παντοῦ.

Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν μεταφυτεύθηκε στὴ γῆ.

Οἱ ἄγγελοι συνομιλοῦν μὲ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἄλλα ἔγιναν ἕνα.

Γιατί;

Γιατί κατέβηκε ὁ Θεὸς στὴ γῆ κι ὁ ἄνθρωπος ἀνέβηκε στοὺς οὐρανοὺς. Κατέβηκε ὁ Θεὸς στὴ γῆ καὶ πάλι βρίσκεται στὸν οὐρανὸ. Ὁλόκληρος εἶναι στὸν οὐρανὸ κι ὀλόκληρος στὴ γῆ. Ἔγινε ἄνθρωπος κι εἶναι Θεός. Εἶναι Θεὸς καὶ πῆρε σάρκα. Κρατιέται σὲ παρθενικὴ

ἀγκαλιὰ καὶ στὰ χέρια Τοῦ κρατᾷ τὴν οἰκουμένην.

Τρέχουν κοντὰ Τοῦ οἱ μάγοι. Τρέχουμε κι ἐμεῖς. Τρέχει καὶ τ' ἀστέρι γιὰ νὰ φανερῶσει τὸν Κύριο τ' οὐρανοῦ. Μά... κι Ἐκεῖνος τρέχει. Τρέχει πρὸς τὴν Αἴγυπτο. Καὶ φαίνεται βέβαια, πὼς πηγαίνει ἐκεῖ γιὰ ν' ἀποφύγει τὴν ἐπιβουλὴ τοῦ Ἡρώδη. Ὅμως τοῦτο γίνεται γιὰ νὰ ἐκπληρωθοῦν τὰ προφητικὰ λόγια: «Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ ἰσραηλιτικὸς λαὸς θὰ πάρει τρίτος, μετὰ τοὺς Ἀσσυρίους καὶ τοὺς Αἰγυπτίους, τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ πάνω στὴ γῆ» (Ἠσ. 19:24).

Τί λές, Ἰουδαῖε; Ἐσὺ ποῦ ἦσουν πρῶτος ἔγινες τρίτος; Οἱ Αἰγύπτιοι καὶ οἱ Ἀσσύριοι μπῆκαν μπροστά, καὶ ὁ πρωτότοκος Ἰσραὴλ πῆγε πίσω;

Ναί. Ἔτσι εἶναι. Οἱ Ἀσσύριοι θὰ γίνουν πρῶτοι, ἐπειδὴ αὐτοὶ πρῶτοι μὲ τοὺς μάγους τοὺς προσκύνησαν τὸν Κύριο. Πίσω τους οἱ Αἰγύπτιοι, ποὺ τὸν δέχτηκαν, ὅταν κατέφυγε στὰ μέρη τους γιὰ ν' ἀποφύγει τὴν ἐπιβουλὴ τοῦ Ἡρώδη. Τρίτος καὶ τελευταῖος ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαός, ποὺ γνώρισε τὸν Κύριο ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους, μετὰ τὴ βάπτισή Του στὸν Ἰορδάνη.

Τί ἄλλο μένει νὰ πῶ;

Δημιουργὸ καὶ φάτνη βλέπω... Βρέφος καὶ σπάργανα... Λεχῶνα παρθένα, περιφρονημένη. Φτώχεια πολλή... Ἀνέχεια πολλή...

Εἶδες ὅμως τί πλοῦτος μέσα στὴ μεγάλη φτώχεια; Ὁ Πλούσιος ἔγινε φτωχὸς γιὰ χάρη μας. Δὲν ἔχει οὔτε κρεβάτι οὔτε στρῶμα. Μέσα σὲ ταπεινὸ παχνὶ τὸν ἔχουν ἀποθέσει...

Ἦ φτώχεια, πλούτου πηγὴ!

Ἦ πλοῦτε ἀμέτρητε, κρυμμένε μὲς στὴ φτώχεια!

Μέσα στὴ φάτνη κείτεσαι καὶ τὴν οἰκουμένη σαλεύεις.

Μέσα σὲ σπάργανα τυλίγεσαι καὶ σπᾶς τὰ δεσμὰ τῆς ἁμαρτίας.

Λέξη ἀκόμα δὲν ἄρθρωσες καὶ δίδαξες στοὺς μάγους τὴ θεογνωσία.

Τί νὰ πῶ καὶ τί νὰ λαλήσω;

Νὰ Βρέφος σπαργανωμένο!

Νὰ ἡ Μαρία, Μητέρα καὶ Παρθένος μαζί!

Νὰ ὁ Ἰωσήφ, πατέρας τάχα τοῦ Παιδιοῦ!

Ἐκείνη ἡ γυναίκα, αὐτὸς ὁ ἄνδρας. Νόμιμες οἱ ὀνομασίες, ἀλλὰ χωρὶς περιεχόμενο.

Ὁ Ἰωσήφ μνηστεύθηκε μόνο τὴ Μαρία, καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα τὴν ἐπισκίασε. Ἔτσι, γεμάτος ἀπορία, δὲν ἤξερε τί νὰ ὑποθέσει γιὰ τὸ Βρέφος: Νὰ πεῖ πὼς ἦταν καρπὸς μοιχείας, δὲν τολμοῦσε. Νὰ προσφέρει λόγο βλάβημο ἐναντίον τῆς Παρθένου, δὲν μποροῦσε. Οὔτε πάλι δεχόταν τὸ Παιδί σὰν δικό του, γιατί τοῦ ἦταν ἄγνωστο τὸ πὼς καὶ ἀπὸ ποιὸν γεννήθηκε.

Ἀλλὰ νά, πού, πάνω στὴ σύγχυσή του, παίρνει ἀπάντηση ἀπὸ τὸν οὐρανό, μὲ τὴ φωνὴ τοῦ ἀγγέλου: «Ἰωσήφ, μὴ διστάσεις νὰ πάρεις στὸ σπίτι σου τὴ Μαριάμ, γιατί τὸ παιδί ποὺ περιμένει προέρχεται ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα» (Μάτθ. 1:20). Καὶ φανέρωσε ἔτσι σ' ἐκεῖνον καὶ σ' ἐμᾶς ὅτι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἐπισκίασε τὴν Παρθένο.

Γιατί ὅμως ὁ Χριστὸς θέλησε νὰ γεννηθεῖ ἀπὸ παρθένα, ἀφήνοντας ἀβλαβὴ τὴν

παρθενία της;

Να γιατί:

Κάποτε ὁ διάβολος ἐξαπάτησε τὴν παρθένα Εὐα. Τώρα ὁ ἄγγελος ἔφερε τὸ λυτρωτικὸ μήνυμα στὴν Παρθένο Μαριάμ.

Κάποτε ἡ Εὐα ξεστόμισε λόγο, ποὺ ἔγινε αἰτία θανάτου. Τώρα ἡ Μαρία γέννησε τὸ Λόγο, ποὺ ἔγινε αἰτία αἰώνιας ζωῆς.

Ὁ λόγος τῆς Εὐας ἔδειξε τὸ δέντρο, ποὺ ἔβγαλε τὸν Ἄδὰμ ἀπὸ τὸν παράδεισο.

Ὁ Λόγος τῆς Μαρίας ἔδειξε τὸ Σταυρό, ποὺ ἔβαλε τὸν Ἄδὰμ πάλι στὸν παράδεισο.

Σ' αὐτὸν λοιπόν, τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ Υἱὸ τῆς Παρθένου, ποὺ ἄνοιξε δρόμο μέσα σὲ τόπο ἀδιάβατο, ἄς ἀναπέμψουμε δοξολογία μαζί μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Το παρόν (εκτυπώσιμο): <https://www.imdleio.gr/diaf/2025/Xristoyg-ag.lw.Xrysost.pdf>

***Σημ.** Μπορείτε να απενεργοποιήσετε το χρωματιστό υπόβαθρο των σελίδων στο **"Edit PDF" ... "background"**.